

פסקה א'

הכפירה

מאמר ג' ב' נ' ו'

של קדושה, מהתקשרות אלהית. המחשבה הגרועה, של הסתלקות מחלטת מאלהות.

חזון מלון הריאג

כפירה - (בענין או בנושא) - אמונה באפסיות, בריקנות, בביטול ושליחות המוחלטת בעומק ההעדר. כל ענין מדעי, שמאיוזו סבה אין לו דרישה אצל בני האדם, ואי הדרישה הגיעה לידי מדרגה גדולה, הרי הוא נחשב כאלו אינו.

"הקשחת הלב מהענין האלהי, עד זילותה של הכפרנות, מהרסת את הנשמה ואת העולם בשני דרכים: השקר המצוייר שהעולם הוא טומטום, תהו, כאין נשמה, וכל הבנין, מלא חכמה חסד ותפארת, הוא פעולה מקרית, ממריד את כל האמת עליו"

"ונטיית החפץ מלהיות קשור, במחשבה, בהתוכן האלהי, שכ"כ רבה חמדו, יפעתו וחסדו, היא ממרידה את כל היושר והעדינות, עד שהקושי המכוער, והניבול הפנימי, מתחלחל בנשמה ובעולם"

מאמר קצרים א' ב' ג'

"הסיגים שבהבנת האלהות, היראה, האמונה, וכל התלוי בהן, כל זמן שאין האומה צריכה לתקן את דרכי חייה המעשיים בכללותה אין החיזוק שלהם ניכר. אבל כיון שהגיע הזמן שהתחיה הלאומית מוכרחת לבא, וצמיחת קרן ישועה בפועל, מוכרחת להיגלות, מיד הסיגים מעכבים ואי אפשר לאומה שתתאגר ותשיג בעומק חייה את סוד גבורתה וציורי סדוריה כי אם על פי דעות מזוככות ומעשים היוצאים מטהרתה של דעת-ד' אמת, בבהירות היותר עליונה. זאת היא הסבה, שכה שלילי גדול מתעורר בעקבא דמשיחא, בחוצפה סגיא, ושלילה זאת תבער את כל מה שהוא כחה בהמושגים האלהיים והתלוי בהם בכללות האומה. אע"פ שנורא הדבר לראות

שכמה ענייני אמת, מידות טובות, ומצות ותוקים, הולכים וגשטפים ונעקרים לכאורה, על ידי זרם השלילה, מכל מקום סוף סוף הכל יצמח כטהרה וגבורה, בקדושה עליונה, מגרעין האיתן, הטהור והמרומם, שכל שלילה לא תגיע אליו, ואורו יזרח בתור אור חדש על ציון בגדולה מופלאה, למעלה מכל ציור, שכחות דלים של נפשות עיפות, עיפות חמרית ורוחנית, של גלות ארוכה ודלדול, יכולים לצויר."

אורח הגרמיה (ג')

הקלריקל הקטן - נתן אלתרמן

להורים חופשיים - זוג מוכר לי מאד
נולד ילד חמוד וחפשי בדעות
אך בטרם הילד עמד על רגליו
כבר הרגישה האם והרגיש גם האב
כי בזה התינוק, במין דרך פטלית,
נשתרשה נטיה חזקה קלריקלית!
ערב ערב שאל הוא, אותו קלריקל,
מה למטה ומה בשמים מעל,
מי מוציא כוכבים להאיר בלילות
מי יושב ברקיעים המלאים אורה,
מי מוריד הטללים? וכמו-זה שאלות
של אנשי המאה השחורה.
אך ידעו ההורים, עד נפשם כמעט
קצה,
לעמוד איתנים למול כל פרובוקציה
וענו לו בנחת תשובות ביולוגיות,
פיזיות, כימיות, אנטרופולוגיות.
ומובן שהאב גם האם שניהם יחד,
עוד חיכו לעיקר, באימה ופחד.
לא לשווא! יום אחד, את הוריו הבוהים
הפיליסטר שאל אם יש אלוקים.
נדהמו אב ואם והחלו לחזות:
איך הגיע אליו השמועה הלזאת?
והובא לשיחה משפחתית זה הסעיף
והוחלט: זאת סיפר לו הסב שבצריף.
אך הסב נשבע בדמעות שלישי,
שאת זו השמועה לא סיפר הוא לאיש.

מן התפילה כה ניזהר הוא כל יום
שנכדו לא ייגש אליו חס ושלום.
והינו מתפלל בנשימה עצורה,
שנכדו לא ישמע את השם הנורא.
והצריף הוא סגור ואטום בתכלית,
שנכדו לא יראה עטוף בטלית
ועלתה הצעה אז: לקראת הבאות
להגן על הילד מפני השפעות.
ולשמור את נפשו הרכה ופתיה
מגורמי תעיות ותהיה.
אך היה שם חבר הגיוני ומיושב
שאמר, בלי לחזור פעמיים:
לשם כך יש לקום ולהסתיר מפניו
קודם כל אדמה ושמים.
כל כוכב הוא לילד כמין פרובוקטור
אך בזה העולם הסוער וניתך
שום מרכסיסט לא גדל עוד
בתוך אינקובטור,
ואולי פחדנות היא לשמור אותו כך,
קצת עלוב יראה המרכסיסט שיחרוג
מקופסת חינוכו, מעוטף כאתרוג.
לוחמים ותיקים אב, מורה ומורה!
אל תהיו פוחדים כה מעין-הרע!
חוץ מזה שכחו השוקלים ודנים
שגם המה היו קלריקלים קטנים,
ואסון לא קרה, יש דואג ומרחם:
הם גדלו אפיקורסים, ברוך השם.
(* קלריקל = אדם השואף להשליט את
שלטון הדת)

גימסון תיאר את התחושה הפוסטמודרנית כהלם. ההלם הוא כפול: מצד
אחד הלם של שפע שמעבר לנקודת הרוויה (שפע באינפורמציה, במוצרי
צריכה, באפשרויות), ומצד שני הלם-הוונה - הוונה שהוא כאילו תלוש
ממהלך הזמן. הוא מפתיע. הוא חדש. הוא לא צומח מתוך-העבר ולא
נזמו כלפי כיוונים בעתיד.

תסימת הקשר אל העבר היא כמובן זה תמונת מראה

האמן בעתיד. מפני שהעבר והעתיד שניהם יחד הכרחיים
למשפחת שנותנת לאדם מידה של ביטחון, והם תלויים זה בזה.

(המשפחה השנייה)